

Mokos Ádám zeneművész, a svéd protestáns egyház szolgálatában

Az ÁGHEGY különös figyelmet fordít, a Skandináviában élő és pályájuk kezdetén lévő fiatal magyar alkotókra. Felkutatásukat és bemutatásukat szívügyének tekinti. Ez alkalommal a zene világából mutatunk be egy fiatal reménységet, aki ígéretes pálya előtt áll. MOKOS ÁDÁMMAL dél-stockholmi otthonában beszélgettünk. A kellemesen berendezett nappaliban, a zongorán kívül, festmények, szobor (kis plasztika), rajz és művészi fotó adja meg a szoba művészi jellegét. Mint megtudtuk, mindezek Ádám fiatal feleségének, Enikőnek a munkái.

- Kérlek, mutatkozz be olvasóinak.

- Kolozsváron születtem 1976-ban, zenész családban. Apám a kolozsvári Zeneművészeti Főiskola tanára volt, maga is koncertzongorista. Édesanyám a zeneművészeti gimnázium csellós szakos tanára. Hatéves koromtól 1987-ig, svédországi kitelepülésünkig tanultam a kolozsvári zeneiskolában.

- A családi hagyomány vagy az elhivatottság miatt döntöttél a zenei pálya mellett?

- Családunk barátai a zenészek köréből kerültek ki, ezért aztán már kiskoromban, abban a tudatban éltem, hogy csakis zenész lehetek, mert csak zenésznek áll a világ, más mesterség nem is létezik. Nagyszerűen éreztem magam ebben a környezetben, örömet okozott a zenélés, döntésem egyértelmű volt, elköteleztem magam a zenének. A zongorát azért választottam, mert a nővérem csellista volt. De próbálkoztam időközben, mellékágon, fúvós hangszerekkel is, például vadászkürttel és harsonával. Tizennégy éves korom óta játszom orgonán.

- Hol folytattad tanulmányaidat a svéd zenelíceum elvégzése után?

- Első próbálkozásra sikerült bejutnom a Svéd Királyi Zeneakadémia művész-képzős szakára, majd három év után egy évet tanultam a budapesti Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolán. Sajnos nem sikerült meghosszabbítanom ott a tanulást, mi-

vel a budapestiek nem ismerik a cserediák intézményét, és az éves tandíj meghaladta a 65.000 koronát, amely számomra megfizethetetlen volt. Visszatérve Stockholmba elvégeztem a negyedik évet, vizsgáztam, és oklevelet kaptam.

- Tapasztalatod szerint mi a lényeges különbség a svéd és a magyar zenei felsőoktatás között, tanáraid közül kitől tanultál a legtöbbet?

- Szembetűnő, hogy a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolán hosszabb az előképzés. A szakaszos, a fokozatos nevelés ott a jellemző. A svéd módszer sokkal inkább egyénekre szabott. Gyakran, a diák dönti el milyen szabadon választott darabot óhajt megtanulni. Vizsga esetén a Liszt Ferenc Főiskolán a tanár általában három előadásra szánt darabot jelöl ki, a diák technikájának a fejlesztésére megfelelőt. A diák ezek közül választhat... Legszívesebben Jacob Moskowitzra, Staffan Scheiara, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskoláról pedig, Hargitai Imrére és Búzás Pálra emlékezem.

- Milyen a véleményed az elektronikus zenéről ?

- Hétköznapi életemben nem találkozom vele, korunkat tükröző kifejezési mód, kissé távolabb áll tőlem.

- Mivel foglalkozol, mik a terveid?

- A svéd egyháznál dolgozom, mint orgonista, ifjúsági énekkart vezetek. Tervem a szakmában fejlődni, hogy ne rutinból, beidegződött foglalkozásként műveljem mesterségem. Szeretem az újabb kivívásokat...

- Említetted, hogy ifjúsági kórust vezetsz, az egyház keretén belül, milyen kihívásokkal jár ez akkor, amikor a tömegkommunikáció silány „férczenével” szédíti a fiatalságot?

- Valóban kihívás számomra, mert amire összeáll a kórus, kiderül egyrésztük „afro-amerikai gospelt”, azaz utcai dalokat akar énekelni, amikor Pergolesit, vagy Bachot terveztem. Ilyenkor mindig kétséges vajon hányan fognak eljönni a következőprórára?! De azért eljönnek és nő az énekkar tagjainak száma. Sajnos nagy erők ellen kell küzdenünk, az embernek az az érzése, hogy olyan meredek dombot kell megmásznia, aminek soha nem ér a tetejére. A művelődésben elég egyedül érzem magam. Különben a svéd protestáns egyház adja a zenei életben a legtöbb előadói közösséget.

- Mi a hobbid?

- A Kung-Fu a távol-keleti védekező-támadó sport, amivel ellensúlyozni próbálom a zongora és az orgona által okozott fizikai sérüléseket. Tíz éve aktívan foglalkozom ezzel a sportággal.

- Mit jelent magyarságod a mindennapi életben?

- Magyarnek születtem, és magyar maradok, viszont a svéd társadalomban élek, svéd állampolgárként részese szeretnék lenni a svéd kultúrának is. Úgy érzem az ember két kultúrát bírva, gazdagabb szélesebb látókörrrel rendelkező egyénné válhat. Kötelességemnek érzem viszont gyökereim, önazonosság-tudatom átadását a következő generációnak is. Barátaim fele magyar, fele svéd. Hétköznapi inkább svéd kollégákkal találkozom, ünnepnapokon vagy rendezvényeken magyar barátaimmal. Számos svéd barátom jelen volt a budapesti esküvőnkön, amit igazán nagyra értékelek.

- De párválasztásodban, házasságodban is döntő volt nemzetiséged...

- Hihetetlen plusz volt számunkra az, hogy tizenhárom éves korunk óta ismerjük egymást Enikővel. A stockholmi Magyar Ház keretén belül működő cserkész-csapatban ismerkedtünk, ifjúságunk emlékei közösek, ennyivel is gazdagabbnak érezzük magunkat lelkiileg is. Enikő is művészi beállítottságú, irodalmat, művészettörténetet tanul, de emellett fest, szobrászkodik, belsőberendezést és fotókurzust is végzett.

Moritz László

Fotó: Tiglezán József